

Kedves Testvérek!

Keresztelő Jánosnak az volt a küldetése, ez hangzott el újból és újból, nem egyszer, nem kétszer, hogy tanúságot tenni. Eljött Keresztelő János, és ez volt a küldetése, hogy tanúságot tegyen. Eszembe jutott egy élményem, amikor valami diákcsínyt követtek el osztályomból a tanulók, de nem jól sült el és valaki nagyon mélyen megsértődött. Akkor két diákom kiált és azt mondták, hogy tanár úr mi vállaljuk a felelősséget és igyekszünk jóvátenni.

Bennem van maradandóan ez az élmény, hogy mit jelent, amikor valaki azt mondja: „Én vállalom a tanúságot.” Ami tulajdonképpen nem másból áll, mint hogy hajlandó vagyok arról szólni, ami történt, ami a valóság, ami az igazság és azért a felelősséget is vállalom. Hajlandó vagyok bocsánatot kérni és vállalni a következményeket.

Néha úgy megmelengeti a szívemet az, tudom úgy látni a tanári és papi küldetésem, hogy tulajdonképpen azzal bíztak meg, hogy tanúságot tegyek, az igazat mondjam, mind a fiataloknak, mind a híveknek. Ennél csodásabb küldetést keveset tudok elképzelni, mint hogy megbíznak azzal, hogy mondjam az Isteni igazságot. Az adventi éberség, nem azt jelenti, hogy nem alszunk, hanem fölébredtünk, hogy tanúságtételre vagyunk meghívva.

Milyen sokan beszélnek arról, szinte közhely már ez: Nem tanárookra van szükség, hanem tanúkra. De sokat hallottuk, de nagyon igaz! Aztán a másik ilyen kijelentés: Az ember nem a szavaival tanúskodik, hanem a tetteivel. Nagyon-nagyon fontos. Aztán még rátesznek egy lapáttal: Az ember nem a tetteivel tanúskodik, hanem az életével. Valójában a szabadságunk, hogy az ember mindenképpen tanúskodik; vagy erről, vagy arról, vagy így, vagy úgy. Az ember az a lény, aki pusztán az által, hogy itt áll ebben a világban, már mindenképpen tanúja az életnek, mindenképpen tanúságot tesz.

Nem az vagyok elsősorban, és alapvetően, akinek én tartom magam, hanem az, aki valójában vagyok. Mi mindannyian tartjuk magunkat valakinek, vagy valamilyennek, de a nagyobb kérdés nem az, hogy mi kinek, vagy minek tartjuk magunkat, hanem hogy kik vagyunk. Elkezdtem játszani egy picit a gondolattal, de aztán annyira szíven ütött, hogy azt mondtam, hogy ezt majd most folytatnom kell még. Ez pedig, hogy milyen érdekes, hogy például azt mondjuk: „Én egy rendes ember vagyok, egy jóra törekvő, egy igaz ember. Hát, néha mondjuk ártok másoknak.” Milyen más az, amikor például ezt a mondatot nem úgy mondom, hogy: „Hát, én azért néha szoktam ártani másoknak, vagy hát, volt már olyan, hogy bosszút álltam, volt már olyan, hogy egyáltalán nem vettem figyelembe a másoknak a javát.” Képzeljük el ezt a mondatot úgy kimondva: „Én az a valaki vagyok, aki néha bosszút áll. Én az a valaki vagyok, aki néha egyáltalán nem törődik, hogy mi van a másikkal.” Ugye, ez másképp hangzik? Ez nem ugyanaz a mondat. Ennek természetesen megvan a másik része is. Sokan azon küzdenek, és attól szenvednek, vagy azon veszködünk, hogy: „Egyáltalán valahogy értékes vagyok én? Vagy tudok én egyáltalán jót tenni, vagy tudok én szeretni?”

Hogyan válaszol Keresztelő János erre a kérdésre: „Ki vagy te?”? Egyrészt gyönyörű, másrészt elgondolkoztató, hogy Keresztelő János a Jézushoz fűződő viszonya alapján válaszol rá. És a Teremtő Istenhez fűződő viszonya alapján válaszol arra a kérdésre „Ki vagyok én?”. „Ki vagy te? – A próféta szava vagyok. A pusztába kiáltó szó vagyok. Az a valaki vagyok, aki után majd jön Jézus, aki sokkal több nálam. Én az a valaki vagyok, aki most vízzel keresztelek, de majd jön az a valaki, aki meg majd Szentlélekkel fog keresztelni. Én az a valaki vagyok, aki nem vagyok arra méltó, hogy ennek a Jézusnak a saruszíját megoldjam. Én ez a valaki vagyok.” De micsoda csodálatos tágasság, hogy amikor valakitől megkérdezik „Ki vagy?”, hogy ő a Teremtő Istennel és a Jézussal való kapcsolata alapján mondja meg, hogy ő ki, és látnivalóan az alapján él, és az alapján cselekszik.

Mit jelent ez, hogy tanúságot tenni? Megint csak a szó egyszerű értelmében talán azt gondoljuk, hogy beszélni Istenről, beszélni Jézusról. Hát most már tudjuk meg, eleve is tudtuk, hogy ennél sokkal többről van szó. De hadd tegyek még egy lépést. Ki a tanú? Ki az, aki azt mondhatja: „Én rácsodálkoztam arra, hogy mindenképpen tanú vagyok, és ezt megpróbáltam kitölteni egy megalapozott, lelki önazonosságból kiindulva.”? Ő az a valaki, vagy mi azok a valakik vagyunk, vagy lehetünk, akiknek az életéből meg lehetne írni az evangéliumot, ő a tanú. A tanú nem az a valaki, aki állandóan Jézusról beszél, vagy Istenről szól. A tanú az a valaki, akinek ha látjuk az életét, és hogyan bánt másokkal, és mit tett, és valaki azt leírná, akkor kapna egy evangéliumot. Hogy a kereszténység abból az életből egyszer csak előállna, és megnyilatkozna.

Végül a záró gondolat. Így hangzik a kérdés: „Ki vagy te?” Sokszor azt gondoljuk: „Ki vagyok én? Az ember nem egyszerűen csak jelen van, nem csak a jelenben vagyunk, hanem hát az ember egy történet. Az ember nem egyszerűen csak van, hanem volt és lesz. Hiszen azt mondjuk, hát ezt tettem, és ezt nem tettem jól, ez is vagyok, és most eldöntöm, hogy ma, és holnap, és adventben, és jövőre úgy fogom csinálni... Az is én vagyok. Az ember egyszerre múlt, és jelen, és jövő. Ki lehet a legszabadabb akkor, amikor megkérdezik „Ki vagy te?”? Aki elrendezi a múltját, mert az is vagyok, és aki megtervezi a jövőjét, amennyire a mi kezünkben van, a reménység által, és a Jézussal való kapcsolat révén, és döntéseket hoz, hogy hogyan akar cselekedni, és élni ezen a Földön, mert az is vagyok, aki majd leszek.

Ezért milyen érdekes, ahogy Keresztelő János azt mondja: „Utánam jön valaki, aki sokkal nagyobb nálam.” Milyen érdekes, hogy mi mindannyian – a szónak most legjobb értelmében – mondhatjuk azt: „Holnap utánam jövök majd, jobb leszek, mint ma.”